

Mál nr. 168/2013
M
og
Vátryggingafélagið V v. Slysátryggingar ökumanns A

Umferðarslys þ.26.1.2010. Líkamstjón. Orsakatengsl

Gögn.

1. Málskot móttakið þ.30.4.2010 ásamt fylgiskjölum 1-11
2. Bréf V dags. 27.9.2012 og 7.5.2013.

Málsatvik.

M lenti í umferðaróhappi þegar hún missti stjórn á A og lenti út af veginum. M segist ekki hafa fundið til líkamlegra einkenna fyrst eftir óhappið en síðan hafi verkur í mjóðaki farið versnandi og leitaði M til læknis þ.11.1.2011 og var M greind með tognun í hálsi, brjóst- og lendarhrygg. M gerir kröfu um bætur úr lögboðinni slysátryggingu ökumanns hjá V og telur orsakasamband milli líkamlegra einkenna og umferðaróhappsins. Gerð er grein fyrir því af hálfu M að farið verði fram á að dómkvaddir verði tveir matsmenn til að meta afleiðingar umrædds umferðaróhapps og er þess óskað að Úrskurðarnefnd fresti afgreiðslu máls þessa þar til matsgerðin liggja fyrir. M telur að sér hafi ekki verið ljós atvik að baki kröfu sinnar strax við umferðaróhappið og því hafi ársfrestur skv. 1.mgr. 124.gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 ekki verið útrunninn þegar V barst skrifleg tilkynning um líkamstjón M þ. 7.1.2011. Auk þess telur M að með því að vísa málinu til Úrskurðarnefndar í vátryggingamálum sé frestur til lögfræðilegra aðgerða skv. 2.mgr. 124.gr. laga um vátryggingasamninga rofinn, í ljósi þess að höfnunarbréf V er dags. 27.9.2012.

V bendir á að ekki hafi verið farið fram á dómkvaðningu matsmanna þegar málið var lagt fyrir Úrskurðarnefnd í vátryggingamálum og því óljóst hvert efni matsbeiðninnar verði og því ómögulegt að gera efnislegar athugasemdir. V hafnar því að málinu verði frestað eins og óskað er eftir af hálfu M og telur að vísa eigi málinu frá sbr. e lið 4.gr. samþykktu Úrskurðarnefndar í vátryggingamálum og bendir á að M hafi allt frá því að umferðaróhappið átti sér stað leikið knattspyrnu með félagliði sínu.

Álit.

Skv. 1.mgr. 3. gr samþykktu fyrir Úrskurðarnefnd í vátryggingamálum sbr. auglýsingu nr. 1090/2005 er starfssvið nefndarinnar einum að úrskurða um ágreining varðandi bótaskyldu þ.m.t. sök og sakarskiptingu milli málsskotsaðila og vátryggingafélags sem starfsleyfi hefur hér á landi. Jafnframt úrskurðar nefndin um ágreining sem varðar ákvæði laga nr. 30/2004 um vátryggingasamninga. Skv. 2.mgr. 5.gr. samþykktanna skal málskotsaðili hafa lagt kröfur sínar fyrir hlutaðeigandi vátryggingafélag áður en hann getur leitað til nefndarinnar og verður málskotið að hafa borist nefndinni innan árs frá því að málskotsaðili fékk skriflega tilkynningu vátryggingafélags um að kröfu hans væri hafnað. Bregðist vátryggingafélag hins vegar ekki við skriflegri kröfu vátryggðs innan þriggja vikna frá móttöku hennar er málskotsaðila heimilt að leita með málið beint til úrskurðarnefndar sbr. 3.mgr. 5.gr. samþykktanna. Þegar málskotsaðili leggur

mál fyrir nefndina skal hann skv. 1.mgr. 6.gr. samþykktanna gefa samþykki sitt fyrir því að nefndin fái öll gögn í hendur frá váttryggingafélagi sem varða mál hans. Þá skal váttryggingafélagi skv. 3.mgr. 6.gr. gefinn kostur á að koma gögnum og sjónarmiðum á framfæri við nefndina áður en málið er tekið til úrskurðar innan þess frests sem nefndin ákveður hverju sinni. Ekki er gert ráð fyrir að nefndin veiti frekari fresti en hér greinir, en nefndin skal hafa úrskurðað í máli innan fjögurra vikna frá því að mál taldist úrskurðarhæft sbr. lokamálslið 2.mgr. 7.gr. samþykktanna.

Þegar litið er til samþykktar nefndarinnar og einkum þeirra ákvæða sem að framan greinir varðandi málsmeðferð fyrir nefndinni gildir sú meginregla að úrskurðarnefnd tekur til meðferðar þau mál er undir hana heyra og úrskurðar í máli að jafnaði á grundvelli þeirra ganga sem lágu fyrir við ákvörðun váttryggingafélagsins en að liðnum fresti til að leggja þau fram skal úrskurðað í málinu innan fjögurra vikna. Samþykktir nefndarinnar miða samkvæmt þessu við það að leyst sé úr ágreiningi með skjótum hætti á grundvelli gagna sem þegar liggja fyrir. Því fer í bága við meginreglur um skjótan málshraða fyrir nefndinni að veita ótilgreindan frest til að afla gagna sem ekki liggja þegar fyrir. Verður M því ekki veittur frestur til að afla framangreindrar matsgerðar.

Ljóst er að M leitaði ekki til læknis vegna einkenna fyrr en um ári eftir umferðaróhappið. Af gögnum málsins er ekki ljóst að um orsakatengsl sé að ræða milli þeirra verkja sem M lýsir og umferðaróhappsins sem um ræðir. Hallann af þeim sönnunarskorti ber sá sem telur orsakatengsl fyrir hendi. Þegar af þeirri ástæðu á M ekki rétt á bótum úr slysaftryggingu ökumanns A hjá V.

Í máli þessu reynir á slysaftryggingu ökumanns skv. 92.gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Í málskoti og bréfi V er vísað til 124.gr. laga um váttryggingasamninga vegna umræddrar tryggingar og ekki annað að sjá en aðilar telji að um persónutryggingu sé að ræða í skilningi II hluta laganna. Burtséð frá því hvort fyrrnefnd slysaftrygging ökumanns sé persónutrygging eða skaðaftrygging þannig að 51.gr. laganna taki til hennar verður að taka afstöðu til þess hvort sambærileg efnisatriði 1.og2.mgr. þeirra greina eigi við í málinu.

Þar sem ekki er sýnt fram á orsakatengsl er ekki nauðsynlegt að taka afstöðu til þess hvenær atvik að baki kröfu urðu ljós í skilningi 1.mgr. áðurnefndra greina en ber þó að líta til þess að frestur til lögfræðilegra aðgerða í skilningi 2.mgr. sömu greina hefur verið rofinn með málskoti M sem var mótttekið þ. 30.4.2013.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum vegna líkamstjóns úr slysaftryggingu ökumanns A hjá V.

Reykjavík 4.6. 2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.